

Chỉ cần được yêu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Tôi phát hiện ra mình không phải một tên con trai bình thường khi đem lòng thích cậu bạn lớp bên.

Tên tôi và tên cậu ấy giống nhau nên mỗi lần thi chúng tôi đều cùng phòng, thậm chí còn ngồi cùng bàn. Kể từ lần đầu tiên để ý đến cậu ấy, trong lòng tôi đã dấy lên những cảm xúc kì lạ mà lúc đó tôi không biết nên gọi là gì. Khi thấy cậu ấy cau mày, rồi cắn bút suy nghĩ, lúc cậu ấy nô đùa với bạn cùng lớp hay nằm bò ra bàn ngủ tôi đều để ý. Ban đầu tôi còn tự mặc định rằng chắc tại cậu ấy trông hơi giống anh họ tôi nên tôi mới hay để ý đến cậu ấy. Nào ngờ...

Nam có nữ sinh tỏ tình, lại là hotgirl của trường. Nam hơi bối rối, từ trước đến nay cậu ấy có rất nhiều bạn nữ tỏ tình, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy bối rối. Tim tôi bỗng nhói, cậu ấy đã đồng ý rồi. Nam đã có bạn gái rồi. Trong khi mọi người hò reo bên cạnh đôi nam thanh nữ tú đó thì tôi lại lững thững quay lưng đi. Tôi đến bờ hồ, cố gắng hét thật to, mong muốn được vất bỏ hết đồng cảm xúc lộn xộn này đi.

Hôm sau, tôi vẫn đi học như bình thường, mặc dù cảm xúc vẫn chưa được bình thường lắm. Mà thực ra cũng chẳng có gì cả, người ta có người yêu là việc của người ta, liên quan gì đến tôi, chắc tại chưa có người yêu nên cảm xúc của tôi mới như vậy. Nhưng khi đi qua qua lớp của Nam, theo thói quen, ánh mắt tôi dừng lại ở một chỗ quen thuộc-chỗ ngồi của Nam. Cậu ấy không có ở đó mà đang đứng ngoài hành lang nói chuyện với cô bạn hotgirl kia. Nhìn họ cười cười nói nói, tôi bỗng thấy khó chịu vô cùng. Lúc khó chịu thì thường dẫn đến những hành động bất thường. Khi đi ngang qua họ, tôi cố tình chen giữa thật mạnh, khiến cho cô bạn kia tí ngã. Nam vội vàng nhào đến đỡ lấy. Tôi đi thẳng, cũng chẳng thèm xin lỗi.

Theo thói quen từ ngày Nam có bạn gái, tôi thường ra bờ hồ. Lần nào đến cũng hét, người xung quanh tưởng tôi là thằng thần kinh, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến tâm trạng của tôi.

Chiều hôm ấy, gió thổi nhẹ nhẹ, mặt hồ trong suốt như một chiếc gương phản chiếu những đám mây lững lờ trôi. Tôi đứng trên bờ hét thật to, mỗi ngày, mỗi ngày, lúc buồn thì hét lên, để cho nỗi lòng theo thời gian trôi đi thật xa. Đang trôi theo dòng cảm xúc thì bên cạnh tôi có tiếng hét to cũng không kém gì tôi. Tôi giật mình ngoảnh sang, Nam đang đứng bên cạnh, hai tay bắc thành thành cái loa và hét. Tôi quay trở lại ngồi vào ghế đá, Nam không nói gì cũng lẳng lặng ngồi theo. Chúng tôi cứ ngồi như thế, không ai nói với ai câu gì, cho đến một lúc lâu sau, tôi mới hỏi:

- Cậu cũng đang có tâm trạng à?

- Ừ.

- Sao không đi tìm Linh, có thể ở bên bạn ấy cậu sẽ thấy dễ chịu.

Nam hơi ngạc nhiên vì câu nói của tôi. Cậu ấy mỉm cười và đáp lại:

- Bọn tớ chia tay rồi. Không phải là không hợp nhau, mà vì mẹ tớ cấm.

Tôi ngồi thẳng người. Chăm chú lắng nghe từng từ mà Nam nói.

- Hôm tớ kèm Linh đi chơi, mẹ tớ nhìn thấy nhưng không bảo gì. Lúc về đến nhà mới làm ầm lên. Nói bắt đầu từ khi nào, lâu chưa, rồi nói ở tuổi này yêu đương là không phù hợp. Tớ chẳng nói được gì, mà ngấm lại thấy cũng đúng. Cuối cùng quyết định chia tay, mọi thứ lại êm đẹp như lúc đầu.

Tôi nhả mặt, không biết nên khóc hay cười. Tại sao khi người ta chia tay mình lại cảm thấy vui như vậy?

Kể từ ngày hôm đó, tôi và Nam trở nên thân thiết hơn. Không còn cái mỉm cười rồi gặp đầu mỗi lần đi qua nhau nữa, thay vào đó là những cái vỗ vai thân mật. Nam chia sẻ thế giới của cậu ấy cho tôi, tôi chấp nhận là người lắng nghe. Chúng tôi đi dạo, ăn kem, đọc thư tình của Nam. Nói chung, theo cảm nhận của tôi, cuộc sống-chỉ-có-tôi-và-Nam rất thú vị.

14 tháng 2, Valentine,, lại một ngày để con gái thổ lộ với người mình yêu, và ba trăm sáu mươi tư ngày còn lại là những ngày để con trai yêu thương con gái. Tôi cũng có ngoại hình khá ưa nhìn nhưng với tính cách rụt rè của mình,

tôi chẳng đủ sức hấp dẫn để khiến cho một bạn nữ nào đến tỏ tình với mình cả. Nhưng Nam thì khác, nghe nói lần nào vào dịp này chocolate của cậu ấy cũng chất thành đống. Tôi chẳng biết nghĩ gì, cũng lên mạng mày mò công thức rồi làm ra một hộp chocolate. Sáng hôm sau tôi đến lớp thật sớm rồi chạy sang lớp bên cạnh. Nhân lúc cô bạn lớp bên mãi trực nhật, tôi liền nhét hộp chocolate của mình vào ngăn bàn Nam. Đang định quay ra thì tôi giật bản mình, Nam đã đứng đó từ bao giờ. Tôi như kẻ xấu bị vạch tội, đứng im bối rối chẳng biết làm gì. Nam tiến sát về phía tôi và bật cười:

- Này! Đừng nói là sáng sớm cậu đến lớp chỉ để lục ngăn bàn tớ ăn trộm chocolate nhé!

- Haha, sao cậu biết?- Tôi thở phào nhẹ nhõm, may mà cậu ấy không thấy gì, nếu không sau này tôi chẳng biết đối mặt với Nam như thế nào.

Sáng thứ năm, trời có những gợn mây nhẹ. Tôi đang chăm chú ôn bài trên lớp thì Nam bước tới ngồi cạnh. mấy bạn nam lớp tôi chỉ chỗ gì đó, chắc đang nói xấu tôi. Hình như Nam có thấy nhưng mặc kệ. Cậu ấy ghé sát mặt vào tôi và nói:

- Tớ sắp tiêu rồi!

- Gì cơ?

- Có một bạn nữ tỏ tình với tớ, nhưng bạn ấy lại có người yêu rồi, mà người yêu của bạn ấy lại là “đầu gấu” mới chết chứ! Hẹn hôm nay tan học gặp nhau ở cổng trường.

- Phải làm thế nào bây giờ?

- Không biết được.

- Báo cho thầy cô giáo nhé!

- Không được, tớ không muốn thầy cô biết chuyện này.

Nam về lớp. Mặc dù người sắp bị đánh hội đồng không phải là tôi nhưng tôi lại thấy lo lắng và sợ kinh khủng. Ngồi trong giờ học, tôi chau mày nghĩ đủ mọi cách để giúp Nam. Cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách, chắc không

phải là cách hay, nhưng tạm dùng được.

Giờ ra chơi, tôi đứng ở cửa sổ lớp Nam gọi cậu ấy ra.

- Lúc tan học lớp tớ về hơi muộn, cậu đợi một chút nhé!

- Cậu không sợ tớ bị đánh hội đồng à? Tớ tưởng lúc tan học phải về thật sớm để đi cùng nhiều người cho đỡ sợ chứ!- Giọng Nam hơi đùa.

- Nhưng mà lúc đấy tớ chưa về được, đợi tớ một lúc thôi!

- Thôi được, nể mặt tổ quốc, tớ sẽ ở lại đợi cậu!

- Liên quan thế.

Tôi đang nói dối. Tan học, tôi cố gắng về thật sớm, chạy ra cổng trường đã thấy mấy tên đứng đợi sẵn. Tôi tiến lại và nói tôi là Nam, hẳn có vẻ hơi nghi ngờ. Nhưng khi tôi nói rõ mọi chuyện ra thì hẳn lại tin là thật. Cuối cùng, mọi việc hẳn là xảy ra như mong đợi của tôi. Tôi bị đánh te tua, mỗi cú đấm giáng xuống, rất đau, nhưng tôi nghĩ đến Nam, được chịu đau thay cho Nam chính là niềm hạnh phúc của tôi. Nam đã nhìn thấy tôi. Cậu ấy chạy như bay đến, đỡ tôi dậy rồi mang tôi.

- Cậu bị ngốc hay giả vờ ngốc vậy? Cậu cũng biết tớ đã đai đen Taewondo rồi, còn sợ gì không tự vệ được chứ? Cậu là đồ điên, tại sao lại chịu đánh thay cho tớ?

- Tớ sợ cậu không đánh lại được bọn họ.

- Thế cậu đánh lại được chắc?

Nam đưa tôi đến bệnh viện, khi đã được báo là chỉ bị xây xát thâm tím nhẹ cậu ấy mới yên tâm. Những ngày sau, Nam luôn theo sát tôi như thể tôi là một cô gái yếu ớt cần được bảo vệ. Nhìn dáng vẻ dịu dàng, quan tâm của Nam, trong lòng tôi thấy ấm kì lạ.

Một thời gian sau, khi tôi đã lành vết thương thì một trận sóng gió nữa lại đến với chúng tôi. Mọi hình ảnh thân mật của tôi và Nam đều bị đăng lên trang web của trường. Họ nói tôi chính là lí do vì sao Nam từ chối tất cả các nữ

sinh, họ nói tôi là thằng gay bám dính lấy Nam, nói mau trả lại Nam cho họ. Nhìn những bình luận ác ý, tôi chỉ muốn khóc. Tôi rất yếu đuối, tôi không đủ can đảm để đối mặt với tất cả. Tôi lại nghĩ đến Nam, chắc cậu ấy cũng đã đọc được những thứ này. Có lẽ sau này tôi với Nam không thể làm bạn được nữa. Cậu ấy sẽ xa lánh, ghét bỏ tôi, kinh tởm tôi. Tôi không muốn như vậy, ngàn lần không muốn.

Bây giờ đến trường với tôi không còn là niềm vui nữa mà là địa ngục, bạn bè xa lánh, chế giễu, thầy cô nhìn với ánh mắt khác. Điều quan trọng, Nam chỉ đứng nhìn tôi từ xa chứ không đến gần tôi. Hai chúng tôi cứ thế, như hai thái cực đẩy nhau, chỉ có thể ở hai đầu của đại dương. Cuối cùng, chuyện gì đến cũng sẽ đến. Mẹ Nam biết chuyện. Bác ấy gọi đến nhà tôi, gặp dì tôi và chỉ trích tôi, nói tôi hãy tránh xa con của bác ấy ra. Tôi không dám nói một câu gì. Lúc chỉ còn tôi và dì, dì nhìn tôi từ trên xuống bằng ánh mắt khinh thường:

- Không ngờ mày cũng giống bố mày. Cả giống đều đi thôi!

- Dì không được nói bố cháu như vậy.

- Tao nói sai sao? Chẳng phải bố mày bỏ chị gái tao để đi theo một thằng đàn ông khác, hại chị tao phải khổ sở, thế mà đến tận lúc chết vẫn còn yêu bố mày.

Hai hàng nước mắt chảy ra. Cả bố và mẹ tôi đều đáng thương. Bố tôi từ khi chia tay mẹ để đến với đúng tình yêu của mình cũng chẳng sung sướng gì, bố luôn cảm thấy có lỗi với mẹ nên đã tự tử, mẹ tôi đau lòng cũng bệnh và đi theo bố. Nếu không gặp nhau, có lẽ cuộc đời của họ sẽ hạnh phúc hơn, nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn là có tôi trên đời, có lẽ họ sẽ không phải đau khổ như vậy.

Chuyến bay lúc 7:00 am. Cậu ấy đã đi, bỏ lại tôi cùng một tình yêu đau khổ ở phía sau...

” Gửi Ngọc Nam, Cậu biết không, lần đầu tiên thấy cậu, con tim tớ đã rung động. Hồi đó tớ không biết rõ cảm giác đó là gì. Tớ hay nghĩ đến cậu, gặp ai

cũng ngẫm so sánh với cậu. Tớ đã cố xóa cái cảm giác ấm áp khi cậu mỉm cười với tớ. Tớ đã cố xóa cái cảm giác như điện giật khi lần đầu tiên chúng ta vô tình chạm tay vào nhau. Tớ đã cố xóa hình bóng của cậu khi quyết định làm bạn trai của Linh. Nhưng...tớ không thể. Từ bao giờ trong tim tớ đã in sâu hình dáng của cậu. Tớ quyết định chia tay với Linh, rồi bày cố để làm quen với cậu, để được trò chuyện với cậu hàng ngày. Tớ đã nhìn thấy cậu nhép hộp chocolate vào ngăn bàn tớ. Cậu biết không, khi ấy tớ đã cảm thấy rất vui. Tớ càng biết được tình cảm của cậu dành cho tớ khi chịu đòn thay tớ. Ngọc Nam ngốc nghếch, cậu làm như vậy tớ còn cảm thấy đau hơn. Khi nhìn cậu bị bạn bè hắt hủi, chế giễu, tớ lại càng đau lòng. Xin lỗi, tớ không thể chạy đến và ôm cậu vào lòng được, bởi vì, tớ biết chúng ta không thể đến được với nhau. Tớ không thể ích kỉ giữ tình yêu này mà làm ảnh hưởng đến tương lai của cậu được. Ngọc Nam, xin lỗi, tớ phải đi. Năm năm, thời gian không dài không ngắn nhưng có thể sẽ giúp chúng ta quên được nhau. Quên tớ và sống hạnh phúc nhé Nam.

Tớ yêu cậu, Khánh Nam”

Trên trang web nhà trường hiện lên bài báo:” Khánh Nam thích Ngọc Nam, bị dư luận chèn ép nên phải đi du học.”Tôi khóc, những giọt nước mắt như mưa, xé rách trái tim đang đau đớn.***

Năm năm sau...

Tôi đang làm nhân viên cho một công ty lớn, lương tháng khá cao. Năm năm qua, tôi sống như một cỗ máy. Tôi đã dùng hết thời gian cho việc học và công việc, để cố quên đi một người nào đó. Tôi không thể, nhưng hình như cậu ấy có thể...

Tôi vẫn ngồi trên chiếc ghế đá cạnh bờ hồ năm xưa, nơi tràn đầy kỉ niệm của tôi và Nam. Tôi nhắm mắt, đeo tai nghe, mở một bài hát tiếng Thái, bài mà tôi và Nam đều thích.

“Không có ai, không một ai cả, nhưng ồ thôi mà

Đúng không?

Phải không nào?

Không có ai, không một ai cả, cô đơn bao trùm quanh tớ

Không thể dối lòng

Sự thật là vậy

Chỉ mong cậu hiểu tớ

Tớ vẫn sẽ chờ ở nơi đây cùng với trái tim lẻ loi này

Luôn mở rộng đón cậu vào...”

Tôi lẩm nhẩm theo giai điệu, rồi chợt ngó người ra, có người đang ngồi cạnh tôi, và hát:

“Tớ muốn được yêu cậu như tớ đã thầm ước

Muốn được có cậu gần bên tớ

We live together

Winter, spring or summer or fall nhưng ta vẫn luôn cùng nhau

Tớ mong chúng ta sẽ mãi yêu nhau cậu nhé!!!”

Khánh Nam nhìn tôi cười thật trù mẫm. Tôi hoa hết mắt, ngỡ mình đang mơ.
Cậu ấy đã về, đã về thật rồi.

- Ngọc Nam, tớ muốn được yêu cậu, bất chấp hết tất cả.

Hạnh Bích